

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 2T/58/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616010437
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2019:1616010437.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného T. C., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. apríla 2019 v Malackách takto

rozhodol:

Obžalovaný:

T. C., narodený XX. H. XXXX v K., trvale bydliskom Z. B. V., prechodne č. d. XX, XXX XX O., W. V., K. republika,

sa uznáva vinným, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich dcér I. X., narodenej XX.XX.XXXX, a T. X., narodenej XX.XX.XXXX, obe trvale bytom P. I. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky spisová značka 8P/151/2010 zo dňa 28.05.2013, právoplatným dňa 12.06.2013, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry I. vo výške 100 eur a dcéry T. vo výške 100 eur, a to vždy mesačne do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky oprávnených detí J. P., rod. X., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom P. I. XXX, počnúc dňom 01.01.2010, si túto povinnosť obvinený neplnil od 23.05.2015 až do 03.04.2017, s výnimkou úhrad výživného, pozostávajúcich konkrétne z úhrady odoslanej T. C. dňa 10.02.2016 vo výške 71,02 eur, z úhrady prevzatej J. P., rod. X. dňa 05.10.2016 vo výške 65,05 eur, z úhrad odoslaných T. C. dňa 03.11.2016 vo výške 90,45 eur, dňa 13.12.2016 vo výške 97,41 eur, dňa 04.07.2017 vo výške 171,65 eur, dňa 18.10.2017 vo výške 101,25 eur, dňa 21.12.2017 vo výške 137,36 eur, dňa 04.04.2018 vo výške 73,98 eur, dňa 31.05.2018 vo výške 72,53 eur, dňa 03.07.2018 vo výške 71,77 eur, dňa 19.03.2019 vo výške 55,57 eur a ďalších neidentifikovaných avšak J. P., rod. X. potvrdených úhrad, spolu vo výške 1.150,- eur, poukázaných do rúk J. P., rod. X., v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 3.328,06 eur, pričom v rozhodnom období v K. republike, kde sa zdržiava, nepoberal dávky sociálnej podpory ani hmotnej núdze, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dôchodok a peniaze na živobytie si zabezpečoval brigádnickou prácou, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky spisová značka 2T/91/2014 zo dňa 10.02.2015, právoplatným dňa 02.06.2015, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky, pričom trestný rozkaz mu bol doručený dňa 22.05.2015,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, a tohto konania sa dopustil, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 02. novembra 2016 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Malacky pod č. 1Pv 179/16/1106-8 na Okresnom súde Malacky podaná obžaloba na T. C., nar. XX. H. XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie, v rámci bola prečítaná výpoveď obžalovaného T. C. z prípravného konania, obžalovaný T. C. bol na hlavnom pojednávaní aj vypočutý, ďalej súd vypočul svedkyňu J. P., rod. X., prečítaním oboznámil podstatné listinné dôkazy, najmä rodné listy a potvrdenia o návšteve školy č. l. 18 - 21, rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 8P/151/2010 č. l. 22 - 23, trestný rozkaz Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/91/2014, vrátane doručenky č. l. 24 - 25, potvrdenie o zaplatení č. l. 27, preverky pobytu obvineného č. l. 28 - 30, správy, posudky - obžalovaný č. l. 31 - 50, správy, posudky - svedkyňa č. l. 51 - 57, potvrdenia od obžalovaného o prevodoch peňazí pre svedkyňu, predložené na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018 a 19. marca 2019, potvrdenia svedkyne o prevodoch peňazí od obžalovaného, ktoré všetky potvrdenia, predložila súdu na hlavnom pojednávaní, aktualizovaný odpis registra, centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov a zistil skutkový stav tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Pôvodné dokazovanie pred zrušením rozsudku odvolacím súdom:

Obžalovaný T. C. sa na nariadené hlavné pojednávanie neustanovil, pričom súd zistil, že sú splnené podmienky na vykonanie hlavného pojednávanie v jeho neprítomnosti. Obžalovaný v prípravnom konaní dňa 29. júna 2016 vypovedal, že to, čo mu je v uznesení o vznesení obvinenie kladené za vinu, je z časti pravda, nakoľko v období od mája 2015 do júna 2016 výživné platil, aj keď nepravidelne a síce vo februári 2016 prostredníctvom A. D. poslal na výživné čiastku 2.000,- Kč a mimo tejto platby prebehli v období od mája 2015 do júna 2016 ďalšie platby v rozmedzí 2.000,- Kč do 7.000,- Kč, pričom frekvencia platieb bola v rozmedzí jedného až dvoch mesiacov. Ďalej uviedol, že výživné pravidelne neplatil preto, lebo nemal vždy potrebné finančné prostriedky, je nemajetný, nevlastní žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok, nemá žiadne akcie. Uviedol, že mal snahu platiť aj dlžné výživné, darčeky deťom nedáva, nakoľko bol rád, že v rámci možností platí výživné. Od mája 2015 do júna 2016 pracoval na dohodu o pracovnej činnosti s príjmom cca 4.500,- Kč mesačne, kde však skončil preto, že príjem mal stále rovnaký a profesionálny rast žiadny. Inú vyživovaciu povinnosť nemá, nie je poberateľom sociálnych dávok.

V podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 13. februára 2017 obžalovaný uviedol, že je zamestnaný na dohodu o výkone práce s príjmom cca 7.000,- Kč, finančne mu pomáha priateľka a zamestnávateľ, žiadal o zníženie výživného ma maloleté dcéry a vytvorenia splátkového kalendára na zameškané výživné. Ďalej uviedol, že si je plne vedomý vážnosti situácie a nemá v úmysle deti nijakým spôsobom ukračovať, ale jeho finančná situácia mu momentálne nedovoľuje splácať zameškané výživné.

Svedkyňa J. P., rodená X., do rúk ktorej je obžalovaný povinný platiť výživné pre maloleté deti, uviedla, že naposledy od obžalovaného dostala výživné bankovým prevodom a to vo februári 2016 konkrétne sumu 71,- eur, viac z výživného od tohto času nedostala. Pokiaľ ide o mesiace po podaní obžaloby, t. j. november, december 2016 a január, február a marec 2017 - obžalovaný výživne neplatil, teda za toto obdobie jej dlží ďalších 1.000,- eur. Záverom uviedla, že maloleté deti núdzou netrpia, ona aj jej manžel sú zamestnaní a preto vedia zaopatriť maloleté deti na slušnej úrovni.

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 28. mája 2013, sp. zn. 8P/151/2010, právoplatným dňa 12. júna 2013, bol obžalovaný zaviazaný prispievať na výživu každej z maloletých dcér výživným vo výške 100,- eur mesačne, na obe deti počnúc 01. januárom 2010, ktoré výživné bol povinný zasielať k rukám matky J. X., vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 10. februára 2015, sp. zn. 2T/91/2014, právoplatným dňa 02. júna 2015, bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky, za súčasného uloženia povinnosti zaplatiť zameškané výživné.

Z ďalších listinných dôkazov súd poukazuje na potvrdenia o zaplatení výživného, dohody o vykonaní práce obžalovaného, správy českých orgánov týkajúcich sa sociálnych a zárobkových pomerov obžalovaného, ako i odpis z registra trestov obžalovaného.

Dokazovanie vykonané po zrušení rozsudku odvolacím súdom:

Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 03. apríla 2017 uznal obžalovaného T. C. vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3To/12/2018, zrušil rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Pokiaľ ide o doplnenie dokazovania, tak odvolací súd nariadil odstrániť pochybenia spočívajúce v nesprávnom ustálení doby páchania žalovaného prečinu, ako aj v nesprávnom vyčíslení dlhu na výživnom, k čomu bolo potrebné vypočítať obžalovaného, príp. ho vyzvať na predloženie dokladov o zaplatení výživného a rovnako bolo potrebné opätovne vypočítať svedkyňu ohľadom súm výživného, ktoré obžalovaný v rozhodnom období zaplatil.

Po rozhodnutí odvolacieho súdu došlo v prejednávanej trestnej veci k zmene samosudcu, pričom po výzve, na ktorú obžalovaný nereagoval, nasledovalo hlavné pojednávanie dňa 10. apríla 2019, na ktorom obžalovaný po výzve samosudcu uviedol, že súhlasí so zmenou samosudcu a teda s tým, aby sa v hlavnom pojednávaní pokračovalo a aby sa hlavné pojednávanie nemuselo vykonať znova v zmysle § 277 ods. 5 Trestného poriadku.

Obžalovaný T. C. na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018 vypovedal, že si je vedomý toho, že je stíhaný pre neplatenie výživného na dcéry I. a T., na obe je mu určených po 100,- eur výživného. V rozsudku je uvedené, že za obdobie od 23. mája 2015 do vyhlásenia rozsudku 03. apríla 2017 dlžný 4.342,- eur. On s touto sumou nesúhlasí, predkladá súdu bankové príkazy na prevod v tomto období, kde postupne splácal alimenty. Je pravdou, že si to nevypočítal, ale žiada súd, aby spočítal, koľko na výživnom zaplatil, pretože podľa jeho názoru k dnešnému dňu je dlžný maximálne do 1.000,- eur. Nie je pravda, ako uvádza bývalá partnerka, že zaplatil len 458,- eur. To je klamstvo. Pričom ju pred týždňom telefonicky žiadal, aby prišla na dnešné pojednávanie a dokladovala, koľko peňazí jej poslal na výživné. Keď si overoval, či príde, skladala mu telefón. Je prekvapený, že nechce spolupracovať ani so súdom, keď nepreberá zásielky. V K. republike je nezamestnaný a nepoberá žiadnu podporu, keďže na tú nemá nárok. On sa trvale zamestnať nechce z dôvodu, že má veľa pôžičiek a idú po ňom exekútori. Rieši to tak, že pracuje na dohodu, inak povedané na brigádu, pričom v priemere mesačne zarobí 12.000,- Kč, čo je asi 480,- eur. Okrem týchto dvoch dcér nemá inú vyživovaciu povinnosť ani v K. republike, ani na U.. Zahlásil adresu jeho pobytu: Y., J. XXX, K. republika. V súčasnosti robí brigádne na diaľnici pri oprave zvodidiel. Predtým brigádoval v reštaurácii. Jeho mesačné náklady vychádzajú cca 8.000,- Kč. To znamená, že na výživné mu zostáva 4.000,- Kč a to nie je každý mesiac, závisí to od toho, koľko má odpracovaných dní.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní dňa 10. apríla 2019 obžalovaný vypovedal, že žije od roku 2009 celý čas v K. republike, teda aj v rozhodnom období v rámci tejto trestnej veci - zhruba od júna 2015 do marca 2017. Pracoval v tomto období v oblasti kuchárstva, gastronómie, v reštauráciách, príjem mal v tomto období cca 10.000,- Kč mesačne. Pracoval zväčša formou brigád, nakoľko nemal občiansky preukaz, ktorý si nemohol vybaviť kvôli tomu, že nemal peniaze na cestu na U., kde by si ho vybavil. Ubytovanie ho v tomto období vyšlo priemerne na 7.000,- Kč mesačne. A tých zvyšných 3.000,- Kč mal na jedlo. V podstate celý čas v K. žil bez občianskeho preukazu, nikdy ho nikto nekontroloval. Do K. v r. 2009 odišiel za prácou. Na Slovensku pred tým pracoval v I., v priemyselnom parku a to bolo v období rokov asi 2005 - 2007, neskôr ešte roznášal noviny - asi 3 mesiace pred odchodom do K.. Pracovný pomer v I. bol skončený z dôvodu, že toto skončenie som inicioval ja. Zdravotný stav mu nebráni a ani v minulosti nebránil vykonávaniu práce. V inkriminovanom období vyživovaciu povinnosť plnil tak, ako mohol, pričom doklady o čiastočných úhradách zameškaného výživného predložil tunajšiemu súdu na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018. Odvtedy žiadnymi ďalšími potvrdeniami o zaplatenom výživnom nedisponuje, okrem jedného z 19. marca 2019 - 55,57 eur, ktoré žiada založiť do spisu. Výživné, ktoré platil, platil len cez A. D. (čiže v podstate bankovým prevodom), inak nie. Prijímateľ týchto súm musel viesť sumu a heslo z papiera, z dokladu. Odosielateľom nebol len obžalovaný, ale napr. aj jeho zamestnávateľ, alebo kamarát. Nemá žiadnu vedomosť o tom, že by na U. boli voči nemu vedené nejaké exekúcie, nie sú. Občiansky preukaz má od septembra 2017. Jeho skorší občiansky preukaz mu ukradli s ostatnými dokladmi asi v prvý alebo druhý rok po jeho príchode do K., od vtedy, teda cca 7 rokov, fungoval bez občianskeho preukazu. On ho na nič nepotreboval, nič nevybavoval, ani na úradoch. V súčasnosti pracuje v trvalom pracovnom pomere v kuchyni, robí pizzu a zo zmluvy vyplýva jeho hrubý príjem cca 15.000,- Kč mesačne. Tringelty nemá. On je inak vyučený lesník, ale toto robiť nechce, nebaví ho to. V súčasnosti žije s priateľkou v 2-izbovom nájomnom byte, za ktorý spoločne platia cca 10.000,- Kč mesačne, plus energie, plus nejaké peniaze potrebuje na jedlo a navyše má aj nejaké dlhy u kamarátov a známych, ktoré mu vznikli pôžičkami z dôvodu posielania predmetného výživného. Inú vyživovaciu povinnosť nemá. Inú prácu, viac zaplatenú, aby mohol plniť vyživovaciu povinnosť, nezohnal, nikde ho nevzali, bez dôvodu. On nemá žiadny iný príjem, okrem už uvedeného, nepoberá žiadne príspevky, ani dávky a nič nevlastní - žiadnu nehnuteľnosť, žiadne auto a podobne. Keby sa uskromnil, bol by schopný poselať v rámci výživného každý mesiac cca 3.000,- Kč (zhruba 120,- až 130,- eur). Nie každý mesiac mu vyšlo, aby výživné zasielal. V súčasnosti sa snaží poselať každý mesiac 2.000,- až 3.000,- Kč (cca 80,- až 130,- eur). Opätovne poukázal na jeho doklady o platbách, z ktorých vyplýva, že oprávnenej osobe zaslal: dňa 10. februára 2016 sumu 71,02 eur, dňa 03. novembra 2016 sumu 90,45 eur, dňa 13. decembra 2016 sumu 97,41 eur, dňa 04. júla 2017 sumu 171,65 eur, dňa 18. októbra 2017 sumu 101,25 eur, 21. decembra 2017 sumu 137,36 eur, dňa 04. apríla 2018 sumu 73,98 eur, dňa 31. mája 2018 sumu 72,53 eur, dňa 03. júla 2018 sumu 71,77 eur, dňa 19. marca 2019 sumu 55,57 eur, celkovo teda 942,99 eur. Myslí si, že uhradil nejaké sumy aj navyše, ale doklady o nich nemá, možno sa stratili pri sťahovaní.

Svedkyňa J. P., rodená X. vypovedala, že obžalovaný výživné platil tak, ako sa mu chcelo, platil ho cez A. D.. Obžalovaným predložené doklady sú v podstate správne. Platby jej spravidla chodili, akurát problém bol s dvomi platbami, ktoré jej na pošte nechceli vyplatiť. Podľa jej vedomostí a výpočtov jej obžalovaný za inkriminované obdobie uhradil spolu okolo 1.000,- eur, maximálne do výšky 1.150,- eur, takže hoci aj nedisponuje všetkými dokladmi do výšky 1.150,- eur, túto sumu 1.150,- týkajúcu sa výživného, považujem od obžalovaného za uhradenú. Avšak z tejto celkovej sumy, čo poslal, ona nevie, či to bolo v rámci zameškaného výživného, alebo bežného výživného. Obžalovaný s deťmi v kontakte nie je vôbec, nemá žiadny záujem, jeho záujem o ne prestal asi po pol roku, keď odišiel do K., to znamená, že I. mala asi 2 roky a T. asi 1 roka. Deti ho ani nepoznajú. Deťom nepomáha ani inak, napr. v naturáliách, nič im nekupuje, neposiela im ani žiadne darčeky. Náklady na obe deti ju vychádzajú zhruba na 400,- až 500,- eur mesačne, v čom sú zahrnuté výdavky na bývanie, školu, jedlo, oblečenie, koničky, chodia na súťaže. V súčasnosti žije s manželom a je zamestnaná asi 1 roka s príjmom cca 500,- až 700,- eur. V inkriminovanej dobe disponovala príjmom cca 300,- až 400,- eur mesačne, chodila aj na brigády, pomáhala jej babka. Svedkyňa nevie, koľko obžalovaný zarábala, keď pracoval v I., on jej to nepovedal, staral sa sám o seba. Peniaze jej nedával, akurát tak na nákup. Má informácie, že k ukončeniu pracovného pomeru obžalovaného v I. došlo pre porušenie jeho pracovnej disciplíny - nie raz ho našli spať na záchode. Obžalovaný jej peniaze naposledy poslal v júli, alebo auguste 2018 a ešte v marci 2019 - cca 54,- až 55,- eur. Ona platila aj exekútora, ktorý vymáhal výživné, ale ničomu to nepomohlo, nič nevymohol. Náhradné výživné nepoberá, nakoľko nespĺňa podmienky - na deti sú dvaja. V inkriminovanom období deti núdzou netrpeli, pomáhala jej mama a babka, bývali u mamy, a

keby nebolo jej, starostlivosť o deti by nezvládala. Žiada založiť do spisu potvrdenia o platbách z A. D., ktorými disponuje ona, ide o platby: dňa 10. februára 2016 suma 71,02 eur, dňa 05. októbra 2016 suma 65,05 eur, dňa 04. novembra 2016 suma 90,45 eur, dňa 15. decembra 2016 suma 97,41 eur, dňa 22. decembra 2017 suma 137,36 eur, dňa 04. júla 2018 suma 71,77 eur, a potvrdzuje, že minulý mesiac v marci 2019 jej zaslal obžalovaný spomínaných 55,57 eur, spolu z týchto dokladov teda vyplýva suma 588,63 eur, avšak konštatuje, že od niekoľkých, možno od dvoch platieb, nemá potvrdenia, s tým, že platí, čo uviedla na začiatku výpovede, teda že dokopy jej obžalovaný zaslal v rámci predmetného výživného sumu maximálne do 1.150,- eur, ktorú ona považuje za uhradenú.

Z rodných listov vyplýva, že I. X., nar. XX. K. XXXX a T. X., nar. XX. H. XXXX, sú dcérami otca T. C. (obžalovaného) a matky J. X. (svedkyne).

Rozsudkom z 28. mája 2013, sp. zn. 8P/151/2010, Okresný súd Malacky zveril I. a T. X. do osobnej starostlivosti matky J. X., s tým, že otec T. C. je povinný prispievať na výživu každej z dcér sumou po 100,- eur mesačne a to vždy do 15 dňa v mesiaci k rukám matky.

Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 10. februára 2015, sp. zn. 2T/91/2014, právoplatným dňa 02. júna 2015, bol T. C. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky, za súčasne uloženej povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Z potvrdenia spoločnosti A. D. zo 14. septembra 2016 vyplýva vyplatenie sumy 61,01 eur svedkyňi J. P., rod. X..

Zo všetkých potvrdení o platbách, predložených na hlavnom pojednávaní tak obžalovaným, ako aj svedkyňou, vyplýva množina nasledovných jednotlivých platieb týkajúcich sa výživného od obžalovaného pre svedkyňu: dňa 10. februára 2016 suma 71,02 eur, dňa 05. októbra 2016 suma 65,05 eur, dňa 03. novembra 2016 suma 90,45 eur, dňa 13. decembra 2016 suma 97,41 eur, dňa 04. júla 2017 suma 171,65 eur, dňa 18. októbra 2017 suma 101,25 eur, dňa 21. decembra 2017 suma 137,36 eur, dňa 04. apríla 2018 suma 73,98 eur, dňa 31. mája 2018 suma 72,53 eur, dňa 03. júla 2018 suma 71,77 eur, a dňa 19. marca 2019 suma 55,57 eur.

Z ďalších podstatných listinných dôkazov vyplýva úraz obžalovaného na ľavom zápästí s opuchom v roku 2010, podľa dohody o vykonaní práce z druhej polovice roku 2016 v rozsahu 300 hodín mal obžalovaný dohodnutú odmenu 4.200,- Kč, zo správ Úradu práce Y. a W. V. z júna a júla 2016 vyplýva, že obžalovaný nie je príjemcom sociálnej podpory ani hmotnej núdze, a že ani nikdy nebol vedený v ich evidencii uchádzačov o zamestnanie, z oznámenia okresnej správy sociálneho zabezpečenia Y. a W. V. z júna 2016 vyplýva, že obžalovaný od 01. januára 2015 nebol v kmeňovej evidencii prihlásený k nemocenskému poisteniu u žiadneho zamestnávateľa, ani ako samostatne zárobkovo činná osoba a dôchodok nepoberá, v živnostenskom registri podľa potvrdenia z júna 2016 nie je ohľadom obžalovaného žiadny zápis.

Ostatné oboznámené listiny sa týkajú pracovnej, sociálnej a rodinnej situácie svedkyne.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine

Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný T. C., napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich dcér I. X., narodenej XX. K. XXXX, a T. X., narodenej XX. H. XXXX, obe trvale bytom P. I. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky z 28. mája 2013, sp. zn. 8P/151/2010, právoplatným dňa 12. júna 2013, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry I. vo výške 100,- eur a dcéry T. vo výške 100,- eur, a to vždy mesačne do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky oprávnených detí J. P., rod. X., narodenej XX. U. XXXX, trvale bytom P. I. XXX, počnúc dňom 01. januára 2010, si túto povinnosť obvinený neplnil od 23. mája 2015 až do 03. apríla 2017, s výnimkou niekoľkých úhrad výživného, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh, pričom v rozhodnom období v K. republike, kde sa zdržiava, nepoberal dávky sociálnej podpory ani hmotnej núdze, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dôchodok a peniaze

na živobytie si zabezpečoval brigádnickou prácou, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 10. februára 2015, sp. zn. 2T/91/2014, právoplatným dňa 02. júna 2015, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky, pričom trestný rozkaz mu bol doručený dňa 22. mája 2015.

Všetky tieto okolnosti, na hlavnom pojednávaní nespochybnené, vyplývajú predovšetkým zo skutkovej vety podanej obžaloby, ohľadom ktorej muselo dôjsť - tak ako to bude uvedené nižšie - na základe vykonaného dokazovania k čiastočnej úprave, a vyplývajú tiež z výpovedí obžalovaného T. C., svedkyne J. P. i listinných dôkazov.

Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť okolnosť, že v zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov - plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Takéto výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Obžalovaný T. C. - ktorý sa k spáchaniu skutku v zmysle obžaloby v podstate priznal - vo svojej výpovedi uviedol, že vedomosť o vyživovacej povinnosti voči dcéram I. a T. mal a má, pričom výživné riadne a včas neuhrádzal zo zárobkových dôvodov, obžalovaný uvádzal problémy ohľadom zamestnania; išlo teda najmä o uvádzanie dôvodov riadneho neplnenia si vyživovacej povinnosti, pričom obžalovaný čiastočne a nejasne spochybnil aj zostatkový dlh na výživnom. Ďalej uviedol, že výživné neplatil preto, že od roku 2009, kedy odišiel do K. republiky, pracoval len formou brigád, z ktorých disponoval príjmom cca 10.000,- Kč mesačne, a po úhradách iných výdavkov mu nezostávalo na platenie výživného. V súčasnosti už ale pracuje v trvalom pracovnom pomere ako kuchár s príjmom 15.000,- Kč mesačne. Aj s poukazom na uvedené bolo dokazovanie zamerané s dôrazom ani nie tak na preukázanie celkového obdobia riadneho neplatenia výživného (ustálenie takého obdobia vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Bratislave), ale predovšetkým ustálenie výslednej sumy takto vzniknutého dlhu na výživnom (po odrátaní niektorých úhrad).

Čo sa týka obdobia páchania žalovaného prečinu, toto je už ustálené a aj vyplýva zo skoršieho rozsudku tunajšieho súdu z 03. apríla 2017, sp. zn. 2T/58/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3To/12/2018: obdobie páchania žalovaného prečinu je vymedzené od 23. mája 2015 do 03. apríla 2017, pretože predmetné obdobie začalo plynúť nasledujúci deň po dni 22. mája 2015, kedy bol doručený v inej trestnej veci vydaný trestný rozkaz Okresného súdu Malacky z 10. februára 2015, sp. zn. 2T/91/2014, a platí, že obdobie medzi vydaním trestného rozkazu a jeho doručením obvinenému je pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, ak obvinený v páchaní tohto činu pokračuje, v zmysle § 122 ods. 13 Trestného zákona a § 353 ods. 8 Trestného poriadku súčasťou skutku, pre ktorý bol trestný rozkaz vydaný; ak trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť, nemôže už byť páchatel' za vyššie uvedené obdobie následne (neskorším odsúdením) uznaný za vinného (R 11/2017). Obdobie páchania žalovaného prečinu je uzavreté ku dňu 03. apríla 2017, kedy bol vo veci vyhlásený prvý rozsudok súdu prvého stupňa. Súd sa v tejto súvislosti musel riadiť stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 06. decembra 2010 sp. zn. Tpj/102/2010, v zmysle ktorého ak obžalovaný pokračuje v zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Trestného zákona aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacie konanie prebieha len na základe odvolania podaného výlučne v jeho prospech, nemôže odvolací súd (a ani súd prvého stupňa, ktorý vo veci opätovne rozhoduje) aplikovať ustanovenie § 122 ods. 13 veta druhá Trestného zákona. Došlo by tým k porušeniu zákazu reformatio in peius ako zásady spravodlivého procesu vyjadrenej v § 322 ods. 3 vete druhej Trestného poriadku (resp. v § 327 ods. 2 Trestného poriadku), v ktorej sa zmena k horšiemu môže prejavovať najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia (R 15/2011).

Pokiaľ ide o sumu dlžného výživného, tak obžalovanému T. C. v rozhodnom období od 23. mája 2015 do 03. apríla 2017 vznikla povinnosť zaplatiť výživné vo výške 4.478,06 eur, pričom k tejto sume súd dospel nasledovne: etapa od júna 2015 do marca 2017 predstavuje 22 mesiacov, čo pri výživnom 200,- eur / mesiac spolu na obe dcéry znamená 4.400,- eur. K tejto sume je potrebné - napr. aj v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2018, sp. zn. 2To/34/2018 - pripočítať čiastky výživného

jednak za obdobie od 23. mája 2015 do 31. mája 2015: 58,06 eur (200,- eur / 31 dní x 9 dní), a jednak za obdobie od 01. apríla 2017 do 03. apríla 2017: 20,- eur (200,- eur / 30 dní x 3 dni); teda spolu 4.478,06 eur (4.400,- eur + 58,06 eur + 20,- eur).

Súd sa na hlavnom pojednávaní zaoberal aj odstraňovaním pochybností spočívajúcich v nesprávnom vyčíslení dlhu na výživnom, konštatovanom v skoršom rozsudku tunajšieho súdu, tak, ako mu to nariadil odvolací súd. V nadväznosti na uvedené súd vypočul obžalovaného T. C., svedkyňu J. P. (ako osobu, do rúk ktorej mal obžalovaný povinnosť hradiť výživné), pričom súdu boli od obžalovaného i svedkyne predložené doklady o zaplatení výživného.

K doposiaľ uhradenému výživnému obžalovaný T. C. na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018 uviedol, že on ani nevie, koľko už na výživnom uhradil, požiadal súd, aby to vypočítal za neho, pretože podľa jeho názoru k danému dňu bol dlžný maximálne do 1.000,- eur. Na ostatnom hlavnom pojednávaní uviedol, že v rozhodnom období výživovaciú povinnosť plnil nepravidelne, pričom doklady o čiastočných úhradách zameškaného výživného predložil tunajšiemu súdu na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018, od kedy žiadnymi ďalšími potvrdeniami o zaplatenom výživnom nedisponuje, okrem jedného z 19. marca 2019: 55,57 eur; výživné, ktoré platil, platil len cez A. D. (čiže v podstate bankovým prevodom), inak nie.

Svedkyňa J. P. k úhradám výživného uviedla, že obžalovaný T. C. výživné platil tak, ako sa mu chcelo, platil ho cez A. D.. Obžalovaným predložené doklady sú v podstate správne. Platby jej spravidla chodili, akurát problém bol s dvomi platbami, ktoré jej na pošte nechceli vyplatiť. Podľa jej vedomostí a výpočtov jej obžalovaný za inkriminované obdobie uhradil spolu okolo 1.000,- eur, maximálne do výšky 1.150,- eur, takže hoci aj nedisponuje všetkými dokladmi do výšky 1.150,- eur, tak túto sumu 1.150,- týkajúcu sa výživného, považuje od obžalovaného za uhradenú. Peniaze jej obžalovaný naposledy poslal v júli, alebo auguste 2018 a ešte v marci 2019: cca 54 - 55,- eur.

Z dokladov o platbách výživného, predložených obžalovaným T. C. na hlavnom pojednávaní dňa 17. septembra 2018 (a jedným dokladom na hlavnom pojednávaní dňa 10. apríla 2019) a svedkyňou J. P. na hlavnom pojednávaní dňa 10. apríla 2019, vyplývajú nasledovné úhrady:

- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 10. februára 2016 vo výške 71,02 eur,
- úhrada prevzatá svedkyňou dňa 05. októbra 2016 vo výške 65,05 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 03. novembra 2016 vo výške 90,45 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 13. decembra 2016 vo výške 97,41 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 04. júla 2017 vo výške 171,65 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 18. októbra 2017 vo výške 101,25 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 21. decembra 2017 vo výške 137,36 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 04. apríla 2018 vo výške 73,98 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 31. mája 2018 vo výške 72,53 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 03. júla 2018 vo výške 71,77 eur,
- úhrada odoslaná obžalovaným dňa 19. marca 2019 vo výške 55,57 eur.

V súčte predstavujú všetky vyššie uvedené čiastky sumu 1.008,04 eur, avšak sama svedkyňa J. P. potvrdila, že aj podľa jej vedomostí a výpočtov jej obžalovaný T. C. za inkriminované obdobie uhradil spolu okolo 1.000,- eur, pričom ale zároveň svedkyňa uviedla, že hoci od niekoľkých platieb (zrejme aj ohľadom úhrady prevzatej svedkyňou dňa 14. septembra 2016 vo výške 64,01 eur, č. l. 27) už nemá potvrdenia, v súhrne jej obžalovaný zaslal v rámci predmetného výživného sumu maximálne do 1.150,- eur, ktorú považuje za uhradenú. Z uvedeného vyplýva, že zo samotných listinných dôkazov nemožno definitívne ustáliť sumu doposiaľ uhradeného výživného, pretože na jednej strane obžalovaný tvrdí, že podľa neho na výživnom dlhuje cca 1.000,- eur (z čoho možno vydedukovať, že podľa obžalovaného tento doposiaľ uhradil cca 3.478,06 eur), na druhej strane svedkyňa deklarovala, že nedisponuje potvrdeniami asi od dvoch úhrad. Tento výklad možno uzavrieť s tým, že súd nemá pochybnosti a zhoda medzi stranami panuje ohľadom uhradeného výživného v sume 1.150,- eur. Čiastku prevyšujúcu sumu 1.150,- eur vylúčila svedkyňa svojou výpoveďou i predloženými potvrdeniami, a súčasne platí, že ju nijakým spôsobom nepreukázal ani obžalovaný. Dlh na zameškanom výživnom teda predstavuje sumu 3.328,06 (4.478,06 eur - 1.150,- eur)

Z vykonaného dokazovania súd preto ustálil, že obžalovaný T. C. naplnil znaky objektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, pretože si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku konania obžalovaného T. C., tak súd posudzoval to, či obžalovaný následok predpokladaný Trestným zákonom (t. j. nehradenie výživného) aj zavinil, prípadne, či následok vznikol nezávisle od vôle obžalovaného (z objektívnych príčin). Alebo povedané inak, úlohou súdu bolo zistiť, či obžalovaný nehradil výživné preto, že ho hradiť nechcel, alebo preto, že ho hradiť objektívne nemohol. S uvedeným priamo súvisí aj zaobranie sa súdu predbežnou otázkou ohľadom rozsahu, v akom bol obžalovaný v rozhodnom období schopný plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť, resp. dôvodmi, pre ktoré obžalovaný túto svoju vyživovaciu povinnosť neplnil vôbec alebo len sčasti.

V tomto smere je potrebné uviesť, že obžalovaný T. C. si v rozhodujúcom období peniaze na živobytie zaobstarával brigádnickou činnosťou, a ďalej je nevyhnutné zdôrazniť, že bol dobrovoľne nezamestnaný, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani iných štátnych sociálnych dávok, a jeho zdravotný stav mu v minulosti nijako nebránil a v súčasnosti ani nebráni vo výkone pracovnej činnosti (všetky okolnosti potvrdené samotným obžalovaným). V zárobkovej činnosti mu teda nebránila žiadna objektívna prekážka, neboli zistené žiadne objektívne dôvody, ktoré by obžalovanému bránili v zodpovednom výkone pracovnej činnosti a ktoré by indikovali závažné príčiny vecne odôvodňujúce konanie obžalovaného vo vzťahu k jeho povinnosti vyživovať svoje maloleté deti.

Nezrozumiteľne, odporujúco si, a aj preto až značne nevierohodne vyznieva tvrdenie obžalovaného T. C., že on sa trvale zamestnať nechce z dôvodu, že má veľa pôžičiek a idú po ňom exekútori. Totiž v ďalšej časti svojej výpovede obžalovaný vypovedal, že žiadnu vyživovaciu povinnosť nemá ani v K. republike, ani v U. republike, nemá žiadnu vedomosť o tom, že by na U. boli voči nemu vedené nejaké exekúcie, nie sú, pričom obžalovaný v rámci svojich výdavkov uviedol, že má nejaké dlhy u kamarátov a známych, ktoré mu vznikli pôžičkami z dôvodu posielania predmetného výživného. Obžalovaný teda nepreukázal žiadne voči nemu smerované exekúcie, ani iné dlhy ako vyplývajúce z prejednávaneho výživného; tu treba ale dodať, že aj keby preukázané boli, samy osebe by ešte nič nemuseli znamenať.

Súdu sa ako mimoriadne nepochopiteľné a neakceptovateľné javí aj ďalšie odôvodňovanie zo strany obžalovaného T. C. ohľadom nemožnosti riadne a včas si plniť svoju vyživovaciu povinnosť tým, že sa nemohol zamestnať do trvalého pomeru, lebo nemal občiansky preukaz, a ktorý nemal, lebo nemal peniaze na cestu na U., aby si ho vybavil. Pokiaľ si obžalovaný v podstate počas celých 10 rokov zaobstarával prostriedky na živobytie formou brigád, a vedel, že keby mal občiansky preukaz, dokázal by zarobiť viac, bolo jeho primárnou povinnosťou napr. absolvovať o 1 - 2 brigády viac, príp. jednorazovo zredukovať svoje mesačné výdavky, aby mal prostriedky na cestu na U., aby si vybavil občiansky preukaz a mohol si tak riadne a včas plniť svoju zákonnú povinnosť prispievať na výživu svojich detí. V opačnom prípade sa naznačené počínanie obžalovaného, kedy mu nezáležalo na tom, aby si svoje záležitosti vcelku jednoducho zariadil tak, aby výživné mohol hradiť, nedá vyhodnotiť inak, ako krajne nezodpovedné, ľahostajné a ignorantské až zlomyseľné voči svojim maloletým dcéram.

Nepochopiteľný a racionálne nevysvetliteľný je taký postoj obžalovaného T. C. už len preto, lebo od roku 2009 žije pracuje v K. republike, ktorá minimálne v rozhodnom období podľa tejto trestnej veci (r. 2015 - 2017) bola krajinou ak nie vôbec s najnižšou mierou nezamestnanosti, tak patrila medzi európske krajiny s úplne najnižšou mierou nezamestnanosti, a ktorá sa nachádza(la) v stave ekonomickej konjunktúry. Preto si súd nevie predstaviť, že by v takej situácii mal mať mladý zdravý muž z s dokladmi, ovládajúci k češtine najpríbuznejší jazyk, akýkoľvek problém nájsť si zamestnanie a súvisle a adekvátne zarábať tak, aby si riadne a včas mohol plniť svoju zákonnú povinnosť prispievať na výživu svojich detí. Aj preto súd považuje tvrdenie obžalovaného, že inú, viac zaplatenú prácu, nezohnal a nikde ho bezdôvodne nevzali, za tendenčné a účelové, v snahe zmierniť nazeranie na jeho osobu, ktorá svoju situáciu ovplyvniť vlastne ani nemohla; navyše žiadne potvrdenia preukazujúce pravdivosť svojich tvrdení o bezdôvodných odmietnutiach zo strany zamestnávateľov obžalovaný ani nepredložil.

Rovnako nepochopiteľné a neakceptovateľné je vyjadrenie obžalovaného T. C., že on je inak vyučený lesník, ale toto robiť nechce, nebaví ho to. Obžalovaný si zrejme neuvedomil, že aj takouto cestou by si vedel zaobstarať finančné prostriedky v odbore, v ktorom bol vyučený, v rámci ktorého disponuje určitou

kvalifikáciou, čo by v konečnom dôsledku viedlo k predpokladanému lepšiemu ohodnoteniu jeho práce, než tomu bolo v rámci jeho mnohoročných neistých a dočasných brigád v gastronómii. Obžalovanému zrejme uniklo, že bolo jeho povinnosťou urobiť všetko preto (teda aj pracovať v oblasti, kde ho to až tak nebaví), aby mohol v zmysle vyššie uvedeného civilného rozsudku riadne prispievať na výživu svojich maloletých dcér.

V tejto súvislosti súd pripomína judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posudzovaní schopnosti obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť je nutné brať do úvahy všetky nevyhnutné hľadiska, vrátane toho, či sa napríklad obžalovaný bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, či zárobkovej činnosti (R 22/1992), pričom tomu zodpovedá aj situácia, ak sa obžalovaný vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce, väčšej aktivite (v danom prípade nevyhnutnej) v oblasti zárobkovej činnosti a pod. To, že obžalovaný ignoruje riadny pracovný pomer a vystupuje ako nemajetný človek, ktorý sa pri očakávaní väčšieho zárobku spolieha v podstate len na náhodu, nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby (iného subjektu), do rúk ktorej má byť výživné hradené. Obžalovaný mal urobiť všetko preto, aby výživné hradil riadne mohol, t. j. mal sa zamestnať, respektíve mal vykonávať zárobkovú činnosť (popríklad aj viac pracovných pomerov naraz, čo za danej situácie nie je nijako neobvyklé) a v prípade, že tak úmyselne neurobil už po dobu niekoľkých rokov, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie svojej vyživovacej povinnosti voči svojim dcéram.

V nadväznosti na všetky vyššie uvedené dôvody súd nezistil ako dôvodné zaoberať sa úvahami o inej výške výživného, ktorú by súd mohol posudzovať v rámci predbežnej otázky, než bola určená civilným rozsudkom na sumu 100,- eur mesačne na každú z dcér; uvedenú výšku výživného súd považuje vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu páchatel'a za primeranú. Napokon, aj matka ich dcér uviedla priemerné výdavky na deti cca 400 - 500,- eur mesačne, v čom sú zahrnuté výdavky na bývanie, školu, jedlo, oblečenie, koničky, chodia na súťaže, atď.

Pokiaľ obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že v súčasnosti sa snaží posilať každý mesiac 2.000 - 3.000,- Kč (cca 80 - 130,- eur), takéto tvrdenie sa ukázalo ako nepravdivé, pretože to by musel mať splatenú približne polovicu sumy dlžného výživného; obžalovaný v žiadnom prípade neplatí každý mesiac, platí veľmi nepravidelne, a v súhrne z dlžného výživného uhradil len približne jednu štvrtinu.

Z hľadiska subjektívnej stránky je preto potrebné zavinenie obžalovaného T. C. vo vzťahu k spôsobenému následku kvalifikovať ako nepriamy úmysel podľa § 15 písm. b) Trestného zákona. Obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť voči svojim maloletým dcéram, vedel, že oprávnenej osobe - svedkyni J. P. nehradí výživné riadne a včas a taktiež vedel, že mu nič objektívne nebránilo legálnou cestou zaobstarat' si prostriedky, z ktorých by bolo možné reálne poskytovať mesačné úhrady výživného v súdom stanovenej výške, vedel teda, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Obžalovaný T. C. teda nehradil výživné nie preto, že ho hradil nemohol, ale preto, že sa mu nechcelo, nezáležalo mu na tom, celé mu to bolo v podstate jedno. Obžalovaný preto celkom zjavne nehradil výživné úmyselne a vedel, že dostatočne neuhrádza výživné, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený. Súd preto vyvodil úmyselné zavinenie aj vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Súd po uvedených zisteniach uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a následne upravil skutkovú vetu tak, že obžalovaný nehradil výživné od 23. mája 2015 až do 03. apríla 2017 vrátane (postup podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona) s tým, že súd upravil aj sumu dlžného výživného vypočítaného spôsobom uvedeným vyššie.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho

výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň naplňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému T. C. vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí 1 rok až 5 rokov.

Súd u obžalovaného T. C. nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť; ako priťažujúcu okolnosť súd nezistil ani recidívu, pretože predchádzajúce odsúdenia tuzozemskými súdmi sú takého charakteru, že v ich rámci sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, a posledné evidované odsúdenie - odsúdenie tunajším súdom sp. zn. 2T/91/2014 je zákonným znakom skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, preto ani na neho nebolo možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť. Z uvedeného dôvodu preto nedošlo k úprave trestnej sadzby.

Súd následne zistil, že obžalovaný T. C. úmyselne spáchal stíhaný trestný čin (pokračoval v jeho páchaní) v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný jeho trestný čin - práve vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Malacky pod sp. zn. 2T/91/2014. Vzhľadom na tieto okolnosti súd nemohol obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1 Trestného zákona) a do úvahy zjavne neprichádzalo ani uloženie alternatívneho trestu, napríklad trestu peňažného.

Preto muselo dôjsť k uloženiu nepodmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému T. C., s tým, že súd zastáva názor, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu na samej dolnej hranici trestnej sadzby, čo súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. V rámci ukladania uvedenej výmery trestu súd vzal na zreteľ aj zásadu, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), preto obžalovaný po odpykaní nevyhnutného trestu bude môcť čo najskôr prikrčiť k doplateniu zameškaného výživného na jeho dcéry, a zároveň platiť aj bežné výživné.

Obžalovaný T. C. nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, preto na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.